

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1503/05
24.11.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиље АА, против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Јавни правобранилац Републике Србије, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Окружног суда у Београду Гж. бр. 5801/04 од 28.10.2004. године, у седници одржаној 24.11.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Окружног суда у Београду Гж. бр. 5801/04 од 28.10.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Четвртог општинског суда у Београду П. број 4127/03 од 23.12.2003. године одбачена је тужба поднета том суду 25.09.2003. године као неблагоприятна.

Решењем Окружног суда у Београду Гж. бр. 5801/04 од 28.10.2004. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено првостепено решење.

Против другостепеног решења тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, стим што ревизија не садржи образложење.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу чл. 386., у вези чл. 400. Закона о парничном поступку ("Сл. лист СФРЈ" бр. 4/77, 36/77 ... и "Сл. лист СРЈ" бр. 27/92, 31/93, са каснијим изменама и допунама) који се примењује на основу чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Тужиља је 25.09.2003. године поднела суду тужбу против тужене за брисање уписа у земљишној књизи, којом је тражила да се утврди да није правно ваљана укњижба права коришћења у корист ББ са 4/32 идеална делова, ВВ са 4/32 идеалних делова, ГГ са 4/342 идеалних делова непокретности на кат. парцели бр. 589 и зграде у улици __, на кат. парцели бр. __ зк.ул. бр. __ К.О. __, извршена 05.04.1947. године на основу решења Комисије за аграрну реформу и колонизацију при влади ФНРЈ, бр. решења 33139 од 04.03.1947. године те да се наложи њихово брисање и упис истих брисаних делова равномерно распореди на преостале уписане чланове домаћинства по истом решењу и то ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ИИ. Основ утужења је, по тврдњи тужиље, учињена грешка Комисије за аграрну реформу и колонизацију при влади ФНРЈ при доношењу решења од 04.03.1947. године. У наводима тужбе је указано да је тужиља за погрешне уписе сазнала у току 2000. године када је покренут поступак физичке деобе непокретности. Сматрајући да је за брисање уписа који је предмет спора протекао и објективни, а и субјективни рок за подношење тужбе прописан чл. 106-ж. Закона о државном премогу и катастру и упису права на непокретности, првостепени суд је одбацио тужбу као неблагоприятну, а другостепени суд је прихватио правно становиште Општинског суда, са образложењем да је истекао и рок од три године одређен параграфом 71 бившег Закона о земљишним књигама за подношење такозване брисовне тужбе из параграфа 68 истог закона.

Правилан је закључак нижестепених судова да је тужба, у овој правној ствари, неблагоприятна, јер је поднета после законом прописаних преклузивних рокова.

Према правним правилима земљишно - књижног права тужба за брисање уписа представља правно средство којим се може издејствовати измена стања уписаног у земљишним књигама. Оваквом тужбом нападају се већ коначне и спроведене одлуке односно извршени уписи, а може је поднети свако лице које сматра да је уписом повређено у свом земљишно - књижном праву. Правила о брисовној тужби садржана су у параграфима 68-78 Закона о земљишним књигама. Према овим правилима лице које оспорава укњижбу о којој је обавештено, мора у року који би му припадао за жалбу против дозволе те укњижбе код земљишно - књижног суда затражити забележбу спора (брисовне парнице) и у истом року или најдаље за наредних 60 дана од истека рока за жалбу, поднети тужбу за брисање против свих лица која су оспореном укњижбом стекла неко књижно право. По протеклу тих рокова укњижба се може брисати само ако су лица, чија су права уписана спорном укњижбом била несавесна у време уписа. Уколико лице које полиже тужбу за брисање уписа није било обавештено о упису који оспорава, онда право ове тужбе

подноси тужбу за брисање уписа није било обавештено о тужби која се подноси, онда право ово тужбе против лица које су укњижбом стекла нека права престаје у року од три године од када је за побијану укњижбу затражен упис код суда. Рокови се рачунају у односу на упис у земљишне књиге, а не и друге јавне књиге.

У конкретном случају, тужбом достављеном суду 25.09.2003. године тражи се брисање уписа извршеног у земљишној књизи 1947. године, те је извесно да је протекао објективни рок за право на подношење овакве врсте тужбе. Иначе, ради очувања начела поуздања у тачност уписа у земљишне књиге, као врсту јавних књига о евиденцији права својине на непокретностима и одредбом чл. 106.-ж. Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретности регулисано је да се тужба из чл. 106-е. ст. 1. овог закона (ко сматра да је уписом права на непокретности повређено његово књижно право може тужбом надлежном суду тражити брисање уписа) поднети у року од три месеца од дана сазнања за извршење уписа, а најдоцније у року од две године од дана извршеног уписа. Како су ови рокови преклузивни, после њиховог протека, губи се право на подношење такозване брисовне тужбе.

С обзиром да ревизија нема образложења, на основу чл. 393., у вези чл. 400. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

вс